

PROF. DR. H. P. WIJSMAN. †

C. H. LABOUCHERE. †

Te Bosch en Duin bij Zeist is overleden Prof. Dr. H. P. WIJSMAN, hoogleeraar in de leer van het onderzoek der voedings- en genotmiddelen aan de Utrechtsche Universiteit. — Op 52-jarigen leeftijd is te 's-Gravenhage overleden de heer C. H. LABOUCHERE, in leven lid van het bekende bankiershuis Hope & Co. De overledene, die een zeer bekend financier was, had zitting in verscheidene scheepvaart-, financieele -en handelsinstellingen.

PIET DE WAARDT.

J. J. VEERMAN. †

In de plaats van den overleden directeur van het Instituut voor Muziek te Haarlem, den heer Johan de Veer, zal de Haagsche pianist PIET DE WAARDT diens werk aldaar helpen voortzetten. — De heer J. J. VEERMAN, voormalig eigenaar van het hotel „Velaars" (thans hotel „Central") te Baarn, is op 63-jarigen leeftijd aldaar overleden. De heer Veerman was gedurende vele jaren lid van den Nederlandschen Hotelhoudersbond.

MADAME EMMA LUART

Mme Emma Luart, de talentvolle le chanteuse légère van de Fransche Opéra, is in den Haag gekomen uit Vichy, waar zij geëngageerd was toen de oorlog uitbrak. In Vichy heeft zij een schitterend zomerseizoen gemaakt; zij heeft er „Cherubin" gecreëerd en alle andere groote rollen gezongen, zooals la Tosca, Louise, Manon, la Bohême, enz. In Nantes, waar zij ook verscheidene seizoenen gespeeld heeft, werd ook Cherubin door haar gecreëerd en in Reims „la Geue et les Contes d'Hofmann". Emma Luart oogst ook hier het succes dat haar tenvolle toekomt, in hare creaties van Princesse d'Auberge, Quo Vadis en andere belangrijke rollen o.a. Hamlet en Thaïs, waar zij de virtuositeit van hare heerlijke stem en hare groote gaven van comédienne weet ten toon te spreiden, met al de intelligentie en beschaving, die in deze begaafde zangeres geïncarneerd zijn. Thans creëert zij de hoofdrol van „Princesse Saamcheddine" in Marouf van Henri Rabaud, le chef d'orchestre van de Fransche Opéra te Parijs. Deze opera is een lyrische legende, waarvan de handeling zich te Caïro afspeelt, en werd voor 't eerst in 1914 te Parijs opgevoerd, met een schitterend succes evenals te Stockholm. Zij wordt beschouwd als een muzikaal meesterwerk. De oorlog heeft Emma Luart zware familie-beproevingen opgelegd, die zij alleen te boven weet te komen, door hare kunst, waaraan zij zich met hart en ziel wijdt. Hare beide broeders staan aan 't front te Lizières voor de verdediging van hun vaderland. De foto hierboven geeft de zangeres weer als La Tosca, hieronder als vliegenierster op 't Vliegkamp te Reims.

Dunny hijgde naar adem. *Blasé* — ja, hij wàs blasé. Had hij zelf niet herhaaldelijk tegenover bewonderende vrienden en vleiende vertegenwoordigsters der andere sekse gesproken over het paskwil, dat „leven" genoemd werd? Had hij den beker vol desillusies niet tot op den bodem geledigd? Had hij niet van alles gezien, van alles genoten en van alles gewalgd? Hij had dit telkenmale gezegd tegen vrouwen van ondervinding, vrouwen van de wereld; deze hadden met hem ingestemd en met hem gesympathiseerd en nu kwam daar een jong meisje, nog bijna een bakvisch, frisch als de rozen die ze in de handen had, en wier oogen frank en vrij de wereld inblikten, zonder een zweem van levensmoeheid, hem vertellen met een ongekende stoutmoedigheid, dat hij aan zoo iets als een kinderziekte lijdende was.

„O," ging zij voort, voordat hij tijd had van zijn verrassing geheel te bekomen en terwijl ze hem met een koelen critischen blik opnam, „het zal wel spoedig overgaan. Het duurt gewoonlijk nooit lang. Ik moest altijd lachen om mijn broers als zij in hun „blasé"-jaren waren. Ze waren gewoon niet te genieten gedurende dien tijd! En dat is met iederen jongen zoo!"

En voordat Dunny zijn gedachten voldoende onder appèl had om haar van antwoord te dienen, was ze hem voorbij en het huis ingegaan.

Nu deed zich het zonderlinge verschijnsel voor, dat hoe verontwaardigd Dunny was, hij onmogelijk Daphne Wenston's woorden vergeten kon, te minder waar haar open, frisch gezichtje met de spottende oogen hem voortdurend voor den geest stond. Hoewel hij zich een dozijn malen in een uur verzekerde, dat hij die neuswijze jonge meisjes haatte, vooral die, welke met een moderne brutaliteit behept waren, bleef hem ondanks zichzelven een visioen bij van een heerlijk jeugdig figuurtje met oogen tintelend van levenslust en de armen vol rozen en kamperfoelie. Ze had hem uitgelachen en bespot en toch was haar spot niet onvriendelijk geweest; integendeel, ze had hem behandeld met een soort kameraderie, zooals zij haar zes broers zou behandeld hebben en — voor den eersten keer in zijn leven flitste het door Dunny's brein, dat alles heel anders zou zijn geweest als ook hij zoo'n zuster had gehad.

Dunny's ergernis verdween als sneeuw voor de zon. Hij deed van nu af al zijn best indruk op het meisje te maken, haar te leeren met meer respect, zoo mogelijk met bewondering naar hem op te zien. Maar, helaas! zij lachte om zijn meest wereldwijze redeneeringen en merkte langs haar neus weg op, dat hij wel verstandiger zou worden, als hij maar wat ouder was. En het gekke van het geval was, dat ze in hem, Dunny, niets anders zag dan een doodgewone jongeman. Het was voor hem een gebeurtenis dat er iemand, een vrouw nog wel, bestond, die volkomen immuun bleek voor zijn vele aantrekkelijkheden, en hoe koeler en onverschilliger dit zeldzame meisje was, des te ijveriger deed hij zijn best die onverschilligheid te breken.

De lieveling der dames, de graag geziene gast in de Indische salons was nu elken dag druk in de weer om allerlei ridderdiensten te doen voor een schalksche wispelturige jonge dame en het meest opmerkelijke van het geval was, dat deze diensten door gezegde jonge dame niet in het minst werden gewaardeerd.

„Je schijnt zeker gewoon te zijn dat de dingen altijd voor je worden aangebracht," zei hij op zekeren dag een beetje spijtig, toen hij voor haar een stoel, een parasol en een boek gehaald had.

Zij keek hem spottend aan.

„Ja, dat ben ik," antwoordde zij. „Ik vertelde je toch dat ik zes broers had."

„Wel, ik dacht dat zusters gewoonlijk hun broers bedienden!" Hij zei dit op bijna verdrietigen toon.

Zij richtte zich plotseling op.

„Goeden hemel, dacht je dat?" riep zij uit. „Mijn broers zouden er niet over gedroomd hebben. Ik mijn broers bedienen? 't Is om te lachen. Je schijnt niet te weten hoe men een meisje behandelen moet. Je bent moeilijker te leeren, dan al mijn broers tezamen."

Dunny was door deze woorden zoo beleedigd, dat hij gedurende twee dagen niet tot haar sprak, doch de pijnlijke ontdekking dat haar dit in geenen deele hinderde, terwijl dit bij hem juist in hooge mate het geval was, dreef hem weer tot haar.

„Je hebt toch wel iets goeds over je," zei ze op een morgen op nadenkenden toon, terwijl hij aan haar voeten in het gras lag. „Je hebt het alleen maar bedekt met een dikke korst nonsens. Je moet indertijd een aardige jongen geweest zijn, toen je jezelven den naam „Dunny" gaf!"

Zij sprak ernstig ditmaal, en iets in haar toon deed hem opspringen.

„Je bent altijd bezig mij te vernederen," zei hij verontwaardigd.

„Dat ben ik niet," antwoordde zij. „Alleen .... alleen schijnt 't mij zoo vreeselijk jammer dat je al het goede in je zoudt verstikken. Als je een broer van mij was ...."

„Ik wensch je broer niet te zijn," barstte hij los met meer gloed dan zij hem tot nu toe had hooren spreken. „Ik geloof dat ik een gek ben, maar ... ik ... wil je mijn vrouw worden, Daphne?"

Zij bloosde diep.

„O, neen!" zei ze haastig. „O, neen. Ik kan geen man trouwen, die aan alles en ieder het land heeft en alleen zich-

„IN DE BIOSCOPE".

De „Sensatiefilm", de derde acte uit Henri ter Hall's jongste revue „In de Bioscope". V.l.n.r. de explicateur — de heer M. van Reede; Mercurius — de heer Buzaen; Jefke — de heer S. Nieuwenhuizen; Roosje — Mevrouw Köhler-van Gelder; Tante Griet — de heer D. Nieuwenhuizen.

EEN PLECHTIG OOGENBLIK. *(foto Hijmans.)*

Verleden week had in de Maliebaan te 's-Gravenhage in tegenwoordigheid van talrijke militaire en burgerlijke autoriteiten voor het depôt-bataljon Grenadiers door Jhr. Kapitein H. P. v. d. Mieden van Opmeer de uitreiking der gouden medaille plaats voor 36-jarigen trouwen dienst aan den adjudant H. D. J. Ploeg. Onze foto werd genomen tijdens de voorlezing van de order van H.M. de Koningin, waarbij de onderscheiding werd toegekend.